ANA-VERONICA [illegible]

Călugărița

Ai reușit! Ești în inima Buncărului Călugărițelor pentru a doua oară!

A fost ușor să înșeli vigilența surorilor-păzitoare! Le-a fost necunoscut noul tău trup, capodopera vârfurilor chirurgiei metamorfotice (cinci bărbați care s-au bucurat să slujească toanelor tale). Și ți-au crezut povestea îngăimată printre lacrimi. Te-au înregistrat pe lista celor seduse și abandonate și te-au condus, îndatoritoare, până la un scaun de pe primul inel al Rotondei Negre.

Ești lângă podiumul rotitor, pe care tronează, cu trupul elefantin drapat într-o amplă sutană roșie – roșul e, spun ele, culoarea pasiunii și a răzbunării –, chiar stareța Maica Alinătoare. Iar vocea ei – aceeași voce de stentor –, lovind pereții imensei rotonde, zămislește ecouri învălmășite.

– Mi-e milă de voi, fiicelor! Pentru că vreți să vă-ngropați aici, departe de goana după fericirea lumească! Pentru că vreți să vă jeliți, în zile și nopți pe care nu le știți cât sunt de lungi, visele răposate! Pentru că vreți să-mbătrâniți în post și-n plâns! Pentru că nu pricepeți că, acolo de unde ați fugit, El se desfată! Pentru că nu pricepeți că trebuie – că e drept – ca El să ispășească! Pentru El și pentru înaintași – pentru tot neamul bărbătesc! El, care ne-au pus jugul – și ne-au adus războiul! – după ce-au scăpat de matriarhat!

Au nu gândiți voi, fiicelor, că au rămas în libertate monștrii care v-au siluit, care v-au terfelit cum nici o fiară nu își terfelește prada? Și monștrii care v-au smintit cu vorbe goale, care și-au râs de sfânta noastră nevinovăție, ca să vă zvârle pe urmă cu dispreț, ca pe o jucărie dezmembrată? Monștrii care-au făcut din voi obiecte dătătoare de plăcere, obiecte de-nchiriat? Monștrii care se însoțesc cu voi doar ca să vă transforme în mașini pentru trudit și procreat?

Au n-ați vrea, fiicelor, în loc de jale, fiorul răzbunării? N-ați vrea plăcerea – cea supremă – culeasă doar prin talpa proptită pe grumazul vrăjmașului răpus, învins tocmai în jocul lui nelegiuit, în care crede el că te-a atras? N-ați vrea să îi aveți drept sclavi becisnici, întotdeauna la cheremul vostru, pe monștrii care uită că o făptură asemeni vouă i-a cărat în pântec și i-a născut în chin?

– Am vrea! O, vrem! Da, vrem! urlă nebunele în cor.

Firește că tu taci, așa cum n-ai făcut-o prima dată. Firește, Maica nu observă. Iar tu ai ochi să vezi, așa cum n-ai făcut-o prima dată, că rotonda e împânzită cu năluci. Pe inelele periferice, umăr lângă umăr, mii de holograme formează corul de care s-au lipit, la început timide, pe urmă pradă isteriei colective, vreo sută de femei, toate plasate pe inelele centrale.

– Dacă o vreți într-adevăr, continuă Maica, cu un surâs de-a curmezișul feței late, noi, singurele monahii care n-au dezertat de pe planeta asta muribundă, sufocată de păcate, vă oferim puterea minții! Vă oțelim hulita minte scurtă, de muiere! O să puteți struni orice bărbat! Orice bărbat avut în fața ochilor, orice bărbat avut în amintire! V-ar plăcea, nu-i așa?

– Da, da! se-avântă corul.

– Deci, fiicelor, acceptați darul? Vă-ncumetați?

– Da, da, ne-ncumetăm! Da, da! scandează corul.

– Eu nu! ţipi tu. Şi te ridici, şi sari cu uşurinţă (atletul Jhin ţi-a mulţumit că l-ai „lăsat" să te-antreneze o lună) pe podiumul înalt, chiar lângă Maică. Eu – şi-ngenunchezi – eu am venit să te implor să-ţi reiei darul! Te conjur, izbăveşte-mă de harul ăsta blestemat!

– Da, da, ne-ncumetăm! continuă să urle corul – ca şi cum tu n-ai fi acolo, lângă Maică, gata să plângi, cu mâinile încleştate de poalele sutanei purpurii.

Netulburată, ea le face semn, şi ele, femei printre năluci părând asemeni lor, prind să se scurgă, în şiruri spiralate, spre ieşiri.

Tu ştii ce le aşteaptă. O chilie albă, două surori cu chipuri seci, îndemnul de a se întinde pe patul strâmt şi înalt; şi gelatina de un galben translucid, flască, rece şi rea ca hrana prost sinterizată, pusă pe frunte şi întinsă peste păr. Apoi, dementă, durerea, teama că ţeasta tocmai ţi se crapă – şi, fără veste, uşurarea, calmul, senzaţia de a fi parte dintr-un întreg – grăunte de nisip adăugat în dună –, comuniunea stranie cu miliarde de minţi străine, care se năpustesc, impresia că te pierzi spre a te regăsi – parte infimă din conştiinţa unei enorme entităţi... Şi, într-un târziu, trezirea: din nou tu însăţi, ca şi cum nimic n-ar fi schimbat.

Dar ai plecat – atunci –, o nouă încredere mânându-te către viesparul lumii care te învinsese, care-ţi lăsase numai laşitatea sau tăria? – de-a fugi.

Şi a fost, la început, ca o minune! În preajma ta, bărbaţii îşi pierdeau voinţa. Le comandai gesturi şi vorbe după placul tău şi ei – sărmane marionete! – se supuneau, firesc, fără să dea vreun semn că ar fi priceput ce se-ntâmpla.

O vreme, te-ai amuzat cu şotii, punându-i să îşi rupă sau să-şi scoată pantalonii în incintele comune sau în buncărele oficiale, să facă tumbe în metrouri sau în tunelele autostrăzii, să-şi înjure şefii la recepţii sau la consfătuiri mediatizate, să scuipe-n farfurii la meselc festive, să... Oricâte şi de toate!

Dar, mai ales, i-ai obligat să se târască în genunchi în urma ta, plângând, cerşind o vorbă bună, un sărut, o mână-alintătoare poposită-n pripă pe-un obraz, sau numai o privire, fie ea şi rea!

Până ţi-a fost lehamite de traiu-ntre momâi! Şi ţi s-a făcut dor să simţi în braţe un bărbat adevărat. Zadarnic îţi porunceai să nu-l influenţezi, tot îţi scăpa un gând răzleţ, sau o dorinţă, chiar neînsemnată, ceva care să-l schimbe după pofta ta. Şi, Doamne, cum mai jinduiai după plăcerea aia pe care simţi c-o dărui! Şi cât o detestai pe cea primită – ai înţeles! – de tine de la tine!

Aí plâns când ţi-a fost limpede că, *pentru totdeauna*, bărbaţii aveau să-ţi fie doar anexe, cărora să le comanzi chiar fără s-o mai ştii, aşa cum le comanzi picioarelor să meargă!

Ai plâns şi ai fugit printre lesbiene. Le cunoşteai din vremea când te oploşisei în taverna Cocoşatei; atunci borâseşi de fiecare dată, punând pe goană clientela. E drept că erau babe urduroase! Însă acum, când ţi-ai ales drept partenere femei a căror frumuseţe o invidiai, şi greaţa te-a lovit cu-aceeaşi violenţă, ai înţeles că vina o purta – şi o purtase – sila stârnită înăuntrul tău de carnea muierească.

Şi ai fugit din nou! Unde puteai să fugi? În Buncărul Călugăriţelor, de parcă nu le-ai fi jurat că niciodată nu o să te-ntorci!

Tu te-ai întors, gata să dai surorilor averea jumulită de la cei care crezuseră că era dorinţa şi plăcerea lor să îţi îngraşe contul, gata să faci orice ca să te regăseşti pe tine, cea de acum trei ani, venită să-şi plângă-n mânăstire tinereţea irosită.

Tu, plângând, îţi dezveleşti de-a fir-a-păr durerea, acolo, prăbuşită, căutând zadarnic în ochii Maicii Alinătoare înţelegerea şi mila.

– Eu, Maică, am fost şi siluită, şi amăgită, am fost şi curvă înainte de a mă refugia aici... Şi-ţi mulţumesc pentru că am putut să mă răzbun! Dar eu şi ura ne urâm, am stat prea mult alături! Vreau dragoste! Te rog, dă-mi-o-napoi!

În rotonda goală, Maica stă neclintită. De parcă tu n-ai fi.

Aşa că te ridici şi o priveşti în faţă.

– Vreau dragoste, îi strigi, nu mai vreau masturbare!

Maica se-nsufleţeşte. Te fixează, îngustându-şi ochii. Şi îşi înalţă colţul stâng al gurii – a dispreţ.

– Vrei dragoste?! De ce n-ai luat-o când o puteai avea? Atunci te-ai tras aici, nevolnică, boccind. Şi noi – şi *eu* ţi-am dat putere! Ai vrut-o! Acum n-o mai vrei? Nu-mi spune *mie* asta! *Nu pot* să iau ce-am dat! Acum ai Harul, fato – şi o să mori cu el! Poţi să te sinucizi, adaugă, cu glasul îndulcit. E un păcat, dar eu te-absolv. Iar Ordinul îţi iartă jurământul nesocotit şi chipul măsluit sub care ai revenit în Buncăr. Mai mult *nu pot* să fac!

– Ba poţi! De ce nu-mi spui în faţă că *nu vrei*? Tot am să mă răzbun! Tot am să stau în poartă, să afle smintitele care doresc să intre, să afle de la mine ce găsesc aici!

Blajină, Maica îţi zâmbeşte.

– N-o să te oprim. Încearcă! Câte çrezi c-o să întorci din drum?

Tu nu te laşi.

– Poate n-or să m-asculte. Dar am o armă. „Darul" tău! Bărbaţii or să se supună când o să le cer să surpe cuibul vostru blestemat!

– Se vor supune, aprobă Maica. Dar câţi vor fi supuşi de tine şi câţi de cele care sunt – şi-or să mai fie! – mii, şi care binecuvântează buncărul ăsta şi harul căpătat?

Te pierzi, îi prinzi umeri-n mâini, încerci să zgâlţâi cilindrul gros care îi este trup. Şi zbieri din nou, punând peste înverşunarea dinainte ciuda că nu o poţi clinti.

– Tu m-ai făcut neom! Vreau să fiu om din nou!

Maica se scutură de tine ca de un val de praf. Îţi întoarce spatele, coboară de pe podium şi îţi azvârle peste umăr, apăsat:

– Ce proastă eşti!

Tu ţipi în urma ei:

– Ba nu! Eu *ştiu*! Vrei să subjugi bărbaţii! Vrei pentru tine lumea, chiar dacă e pe moarte, ciopârţită de nechibzuinţe, sufocată de păcate... Vrei s-o conduci – prin noi, pe care ne-ai mânjit cu harul tău spurcat!

Şi taci – speriată. Fiindcă înţelegi ce-ai spus, Şi pentru că nu ştii de ce ai spus – de ce-ai gândit aşa!

Dar Maica îţi răspunde. Fără să se întoarcă şi fără să privească înapoi.

– Mă-ncumet să o fac!

Desen de Kris H.